

Arrest

nr. 137 415 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 augustus 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 november 2012 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker deed op 8 maart 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie. Deze aanvraag werd op 30 augustus 2012 geweigerd (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de unie, die op 08.03.2012 werd ingediend door:

[...]

Om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de unie.

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt als bewijs hiervan een verklaring op eer door derden voor. Deze verklaring kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs aangezien ze niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden.

Verder is er ook niet voldaan aan artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

(...)

3° Worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

Gezien de Belgische onderdaan een werkloosheidsuitkering krijgt en geen bewijzen worden aangebracht dat zij actief op zoek is naar werk, voldoet betrokkene niet aan de bovenvernoemde voorwaarden van artikel 40 ter.

Betrokkene legt ook twee rekeninguittreksels voor. Op deze rekeninguittreksels staat echter geen naam vermeld. Bijgevolg kan niet vastgesteld worden of deze rekeninguittreksels aan betrokkene op zijn partner toebehoorden en vormen deze uittreksels is geen bewijs voor de bestaansmiddelen van de Belg. Betrokkene heeft dus niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 40bis en 40ter van de wet van 15.12.1980 en recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM en hij wijst er in essentie op dat de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

2.1.2. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Uit het de verdere bespreking zal blijken dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste wettelijke verblijfsvoorwaarden in het kader van zijn aanvraag van een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, reeds enige tijd in België verblijft en dit gezinsleven verder heeft uitgebouwd tijdens de periode dat zijn aanvraag voor een verblijfskaart behandeld werd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner de Belgische nationaliteit heeft, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar hij gewoonlijk verblijft houdt, Turkije, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Turkije.

Waar verzoeker betoogt dat een verwijdering nakend is, moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de vreemdelingenwet.

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de artikel 40ter en 42, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het

verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van verzoekers rechten van verdediging. Daarbij wordt nog een beoordelingsfout aangevoerd. Verzoeker voert in essentie aan dat het vooropstellen van een inkomensvoorwaarde van 120% van het leefloon overeenkomstig artikel 40ter van de vreemdelingenwet strijdig is met artikel 7 van de richtlijn 2003/86/EG. De inkomensvoorwaarde is hoger dan 100% van het leefloon zodat het niet bereiken van 120% van het leefloon niet noodzakelijk aanleiding geeft tot het ten laste vallen van de sociale bijstand. Verzoeker verwijst hierbij naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie. Verzoeker verklaart, verwijzend naar stuk twee bij zijn verzoekschrift, dat hij zelf over inkomsten uit arbeid beschikt. De bestreden beslissing motiveert niet waarom deze bewijsstukken niet kunnen beschouwd worden als bewijs dat verzoeker wel degelijk beschikt over stabiele toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Daarnaast voert verzoeker aan dat de verwerende partij heeft nagelaten zich voldoende te informeren dat verzoeker en zijn partner en dat zij niet werden uitgenodigd om de volledige inkomsten van het gezin neer te leggen. Met betrekking tot de werkloosheidsuitkering van verzoekers partner voert hij nogmaals aan dat hij niet werd uitgenodigd om bijkomende stukken aangaande het actief zoeken naar werk neer te leggen.

2.2.2. De bestreden beslissing motiveert als eerste en hoofdzakelijk motief dat de stabiele en duurzame relatie niet op genoegzame wijze is geattesteerd. In zijn tweede middel richt verzoeker zich op het motief met betrekking tot de bestaansmiddelen. Te dezen blijkt dat het hier slechts gaat om een bijkomend, subsidiair motief. Zelfs indien verzoekers kritiek zou worden bijgetreden, kan het eventueel als niet deugdelijk bevinden van het motief met betrekking tot de bestaansmiddelen slechts tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden indien ook het motief met betrekking tot de duurzame en stabiele relatie niet deugdelijk blijkt te zijn. Uit het onderzoek van het derde middel zal blijken dat dat niet het geval is. Het tweede middel is dan ook, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen van de rechten van verdediging, het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht. Verzoeker betwist het motief waarbij de verklaringen van derden niet als voldoende bewijskrachtig worden geacht om de duurzame relatie te attesteren. Verder voert hij aan dat niet wordt gemotiveerd waarom geen rekening wordt gehouden met de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die hij indiende op 12 december 2011. Hierin stelde hij sedert zeven maanden een hechte relatie te hebben en samen te wonen met zijn partner.

2.3.2. Verzoeker betwist dat verklaringen van derden niet als bewijskrachtig worden beschouwd. Verzoeker geeft aan het hier niet mee eens te zijn, daarmee weerlegt hij echter geenszins het motief dat deze verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. De Raad is van oordeel dat dit motief niet onredelijk is. Met betrekking tot de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die verzoeker zou hebben ingediend, moet worden vastgesteld dat het hier om een onderscheiden procedure gaat, die geen verband houdt met de huidige aanvraag om gezinshereniging. De Raad ziet niet in op welke wijze het loutere feit dat verzoeker een aanvraag om regularisatie indiende waarin zijn partner vermeld werd, van aard is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie in het kader van artikel 40bis, §2, 2°, a van de vreemdelingenwet te attesteren. Deze bepaling legt op duidelijke wijze aan de aanvrager van het verblijfsrecht op om het bestaan van de duurzame en stabiele relatie aan te tonen. Het feit dat hij in het kader van een andere verblijfsprocedure verklaarde sedert mei 2011 een relatie te hebben met zijn partner kan op geen enkele wijze aantonen dat zij op het ogenblik van de aanvraag, op 8 maart 2012, reeds een jaar samenwoonden of elkaar twee jaar kenden. Het derde middel is ongegrond.

2.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging. Hij voert aan dat verzoeker niet werd gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

2.4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de

nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daar verzoeker een gezinsvorming in België met een Belgische onderdaan nastreeft en er dus geen intracommunautair aspect speelt kan hij hoe dan ook niet dienstig naar de Europese reglementering verwijzen.

Tevens dient ten overvloede te worden aangegeven dat verzoeker ruim de mogelijkheid had om bij zijn verblijfsaanvraag stukken voor te leggen inzake zijn gezins- en economische situatie en moet worden gesteld dat artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG nergens voorziet in de verplichting om een vreemdeling te horen. Deze bepaling bevat evenmin enige verwijzing naar een motiveringsplicht.

De Raad dient er daarnaast op te wijzen dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Uit verzoekers toelichting blijkt niet dat hij dergelijke informatie kon verschaffen, zodat zelfs niet blijkt dat hij enig belang heeft bij zijn grief dat hij niet werd gehoord.

Verzoeker gaat ook voorbij aan het feit dat hij nooit tot een verblijf in het Rijk van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd, zodat niet kan worden ingezien waarom verweerder in voorliggende zaak zou moeten rekening houden met de duur van zijn verblijf in het Rijk of hieromtrent enige motivering zou dienen te voorzien.

Los van het feit dat, zoals reeds gesteld, verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar de bepalingen van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, moet ook worden aangegeven dat in dit artikel niet is voorzien dat een bestuur de sociale, culturele en sociale bindingen die een vreemdeling heeft "met België" bij het afwijzen van een verblijfsaanvraag in aanmerking moet nemen, doch wel de bindingen die de betrokken vreemdeling heeft "met zijn land van herkomst". Het bestaan van deze banden is in casu evenwel evident, aangezien verzoeker is geboren in Turkije en er het grootste deel van zijn leven heeft gewoond. De beschouwingen van verzoeker laten, gezien voorgaande vaststellingen, niet toe te concluderen dat verweerder artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG, de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, de hoorplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe of de rechten van de verdediging heeft geschonden.

Het vierde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT